

Εκκλησιαστικές οργανώσεις: ρεαλιστική προοπτική ή ουτοπική προσδοκία;

/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο εκκλησιασμός των οργανώσεων: ρεαλιστική προοπτική ή ουτοπική προσδοκία;

Η γενετική καταβολή κατά τη σύλληψη της ιδέας, της επιθυμίας και της τελικής υλοποίησής τους αναφορικά με τη σύσταση *παρ - εξω - εκκλησιαστικών Οργανώσεων* προδικάζει τον φύσει αρνητικό χαρακτήρα του πράγματος: η αντεκκλησιολογική φαντασία και ο απαράδεκτος από κάθε άποψη σχεδιασμός της «σωτηρίας της Εκκλησίας» από ολίγους «εκλεκτούς» αυτόκλητους σταυροφόρους της κάθαρσης και του επανευαγγελισμού του απαίδευτου εν πολλοίς νεοέλληνα χριστιανού. Με αυτές τις φυσικές προκαταβολές τους εξηγείται σχεδόν ντετερμινιστικά η εξέλιξη του *παρ - αντι -εκκλησιαστικού* χαρακτήρα τους.

Και αν ακόμη υποτεθεί ότι στα σκοτεινά μεταοθωμανικά και μεταοθωνικά χρόνια της Ελλαδικής Εκκλησίας υπήρχαν σοβαρά κενά και ελλείψεις στην ποιότητα της οργάνωσης και στη στελέχωση της ποιμαντικής της δραστηριοποίησης, σε καμιά περίπτωση τούτο δεν αμνηστεύει ούτε την πρωταρχική και βασική αντιεκκλησιολογική θρησκευτική *ιδεολογία*, που προφανώς χαρακτήριζε τη συνείδηση αρκετών εκ των πρώτων και ιδρυτικών μελών τους, ούτε πολλώ μάλλον τη μεταγενέστερη αρνητική τους εκδίπλωση και επιβλαβή επίδραση στην καθ' ημάς εκκλησιαστική ζωή και ορθόδοξη πνευματικότητα.

Έχουμε και στο παρελθόν αναφερθεί σε στοιχεία νοθεύσεως του ορθόδοξου χαρακτήρα και της γνήσιας πνευματικότητας του ελληνικού λαού, τα οποία προήλθαν εξ επιρροής των εν λόγω θρησκευτικών συλλόγων.[1] Η σύνολη πορεία τους, δυστυχώς, αμαυρώνει και τις όποιες καλές προθέσεις και στοιχεία εξάπαντος συναντούμε στους χώρους αυτούς, η δε συλλήβδην θεώρηση της διαδρομής τους αφήνει έντονες και βάσιμες υποψίες αναφορικά με το αν τελικά κάλυψαν ευλόγως, δικαίως και τρώντι το υποτιθέμενο πάλαι ποτέ ποιμαντικό κενό και τη σχετική πνευματική δίψα του λαού μας και εάν αυτή η προσφορά τους υπερβαίνει τις δαψιλείς αρνητικές τους παρενέργειες στο εκκλησιαστικό σώμα. Αυτό το τελευταίο μάς οδηγεί στο να αναρωτηθούμε με ισχυρότατες δόσεις ανησυχίας κατά πόσο η προκληθείσα ζημία υπερφαλαγγίζει την δι' αυτών τετελεσμένη διάβρωση της ορθόδοξης αυτοσυνειδησίας, του γνήσιου εκκλησιαστικού φρονήματος και της αντίστοιχης ταυτότητας του λαού μας. Όπως λίαν ευστόχως και σημειολογικώς υπογράμμισε πρόσφατα σε συζήτησή μας ηγούμενος ερημικού αττικού ασκητηρίου, δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν και κατά πόσο η επόμενη γενιά θα κατορθώσει να αποβάλει τις πνευματικές τοξίνες που εισχώρησαν από τον ευσεβισμό των θρησκευτικών τούτων οργανώσεων στο πνευματικό μας γονιδίωμα. Και φυσικά, τέτοιες επισημάνσεις δεν μπορεί παρά να σε γεμίζουν κατάθλιψη...

Η αφορμή του παρόντος ήταν κάποιες σχετικές πληροφορίες που ήρθαν τελευταία σε γνώση μου και οι οποίες, εάν αληθεύουν - προσωπικά δεν αμφιβάλλω για την αξιοπιστία της πηγής - καταδεικνύουν τον απαράδεκτο βαθύτερο χαρακτήρα κάθε εξωεκκλησιαστικού συνασπισμού, πέρα και έξω από τα προσώπια της οιασδήποτε κίβδηλης ευσεβοφάνειας και ευλαβοσχημίας. Πολύτεκνος ευσεβής ανήρ και καλός άνθρωπος - κατά την έξωθεν τουλάχιστον θετική μαρτυρία - «ηξιώθη» να αφιερωθούν δύο από τα παιδιά του σε γνωστή Οργάνωση. Το θέμα προέκυψε όταν οι ιθύνοντες τού ζήτησαν - πέραν πάσης τρώντι φαντασίας και τήρησης των στοιχειωδών προσχημάτων - να δωρίσει στην Οργάνωση την υποτιθέμενη προίκα την οποία θα κληροδοτούσε στα τέκνα του αυτά στην θεωρητική εκδοχή ενός γάμου τους! Έφριξα κυριολεκτικά όταν έφτασε σε μένα το περιστατικό - η αρχική πηγή ήταν συγγενικό τους πρόσωπο πρώτου βαθμού - σε συνδυασμό με την έλευση στη μνήμη μου των ηγετικών προσώπων της συγκεκριμένης οργάνωσης - κατά τα άλλα ανεπίληπτων και υπεράνω πάσης σχετικής υποψίας, η οποία θα έθετε τυχόν υπό αμφισβήτηση οτιδήποτε αναφορικά με τη δεδομένη για τους πλείστους αγιότητά τους!

Το γεγονός τούτο, όταν αρθεί από τη στενότητα της περιπτωσιολογίας του, μας εμβάλλει εξάπαντος στην πιότερο επώδυνη, ανησυχητική και δυσώδη ουσία του προβλήματος: ο εκκλησιασμός των οργανώσεων δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση,

εφόσον προσκρούει σε υφάλους πέραν της πνευματικής διαστάσεως του ζητήματος, όπως εν προκειμένω βλέπουμε την οικονομική άκανθα που προβάλλει απειλητικά, εξωφρενικά και αμείλικτα. Με το που αρχίζουν να πέφτουν οι μάσκες και να καταρρίπτονται οι όποιοι σχετικοί μύθοι - αναφέρομαι στη φαντασιακή ευπιστία και αναμονή πολλών περί ενός πιθανού μελλοντικού εκκλησιασμού των παρεκκλησιαστικών σεκτών - εν είδει χάρτινου πυργίσκου, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τις πλέον σκοτεινές πτυχές του, όπως είναι το θέμα των οικονομικών συμφερόντων. Είναι γνωστή η προ ετών δικαστική διαμάχη των μελών της αδελφότητας «Ζωή» και η διχοτόμησή της με την απόσχιση του «Σωτήρος». Την εποχή εκείνη είχαν βγει τα μαχαίρια και σκανδαλίστηκαν πολλοί με τον ευτελιστικό τρόπο του σχίσματός τους, επ' αφορμή του οποίου ετέθησαν σαφέστατα και οικονομικά ζητήματα. Ερχόμενοι στο σήμερα, αναλογιζόμαστε με τρόμο πώς θα μπορούσαν οι άνθρωποι αυτοί να αντιδράσουν αναφορικά με την περιουσία που συνέλεξαν τόσα χρόνια, μετά την πιθανή ένταξή τους στη διοίκηση της επίσημης Εκκλησίας.

[1] <http://www.pemptousia.gr/2014/04/sechtaristiki-i-orthodoxi-pnevmatikot/> και <http://www.pemptousia.gr/2014/04/sektopiimenos-efsevismos-i-orthodox/>

[Συνεχίζεται]